

Gierik 91, juni 2006

Ilse Arnouts

BLOEMLEZING

MUURBLOEMEN – FASE 1

Het zijn de muurbloemen
Niet groter dan mijzelf
Het zijn de muurbloemen
die je vertellen dat het koud
en hard is 'on the wall'
maar dat het een kwestie is
van tijd, van groei
van open, van bloei

Het zijn de muurbloemen
Niet groter dan mijzelf
Het zijn de muurbloemen
die woekeren - in en uit -
en - om en om - en zacht
en warm de opgetrokken
muren kleuren van grauwgrijs
tot muurbloemblauw

En muurbloem, muurbloemrood

MUURBLOEMEN – FASE 2

Je moet wel verder
Wat had je gedacht
Je moet wel verder
want je zet geen punt achter
muurbloemrood
dat zou je niet kunnen
je zou erover struikelen, en rillen
muurbloemblauw van de kou

Je moet wel verder
Wat had je gedacht
Je moet wel verder
en werken - en sluipen - en
opgetrokken muren zal je
moeten slopen, ja,
ondanks de kleuren
ondanks de bloemen
Ja, dat is nu juist het zwarte punt

WEERZIEN

Eén hand draagt alle bloemen.
De andere draagt ook...
de uitgerukte stampers,

van paarse Irissen. Acht.

En tekeningen, geschreven
in het natte zand.

Wrijf. Met vrije handen.
De tekeningen vaag...

en dan, de Irissen. Zacht.

AFSCHEID

Zie ik daar de kleur van dood
in jouw ogen blikken
puur de angst, van paars en blauw
van lelietjes -
- van dalen

Hoor ik daar de spirit van
jouw doodskleurenlied
troost van blauw en mauve, vragen
van vergeet -
- mij niet

Vergeet het maar. Vergeet het maar.
De kleuren zijn het leven.
Hortensia. Hortensia.
Ecuadoriaanse -
- roos

Tris Gilis

FESTIVAL

Deuren open: DE KONING
Laat het giftig geven van liefde een aanvang nemen
Zalven en kwetsen dubbeldienen als tover en tol
De behaagzuchtbedrading gekozen en gelegd

De weerloze is ZonderZelf, die tere elf
Ingebakerd in de eigen, dunnige huid
Huilschilfers vreten de buitenlucht

Langzaam zinkend in dikke pap
Het einde laat zich beraden.

Enter: WANHOOP

Wanhoop, gevoed door doem en laatste verzuchten
Wanhoop, verkleed als moed en dwaze geruchten
Wanhoop bestrijdt de Verenigde Negaties

Wanhoop levert het gevecht met de spinsels
verzinsels die pijn schenken als ze scheuren
En zie, ook hier weer grimmig gelijk gehaald

DE HELD WINT!

aarzelend proberen
nog neigend naar verlies
nahijgend van de ongelijke strijd
bubbelbellen blazend van opluchting
glazen brekebenen verdragen het gewicht
en de wanhoop wordt plechtstatig afgebedankt

Jasmin Hasdo

AMA

windstil spoelde je aan
in een rimpelloos strakke
ochtend verzonken

de parels nog in je mond
gewikkeld in zijde en japan
je haar dubbel onhandig gebonden

likte ik de zoute wonden
van je rijstpapieren huid
vaagde ik je weg

in verdwaalde gedachten
in de baai van nagasaki
verdween je

Marjolein Kats

PERPETUUM MOBILE

Haar voeten raken de daken
niet, ze bevindt zich in tijdloos
ziekenhuiswit, vliegt stil
boven de stad.

Tijdloos wit langs tinnen pannen.
De wind neemt haar lange haar
gevangen in een schreeuwend
langen door de straten
van de stad, schurend
in een dichtgestikte mond.

De duivel is een circusdirecteur.
Hij entertaint en steelt de woorden,
beent door de oranjevuren nacht,
schurkt op zijn bokkenpotentenen
langs de muren van de stad.
Vanaf de daken overziet hij,
bespiedt wie hij vermaken mag.

Zij is een nachtfantoom,
een zweem vergeten
danspassen, beweegt
alleen nog in haar dromen.

Greet Lostrie

DE POTLOODKAUWERS

KLARA

Water en zeem dirigeren
achter het raam
het wolkenorkest

Mozart of Bach?

op de ladder
vallen noten
en ik
vrolijk uit de toon.

DINSDAGAVONDKWARTET

Wasmand vol met
te weinig tijd
verloren uren wachten

wat eerst?

op het podium
drie violen, één cello
vier Tsjechen
strijken alle plooiën glad.

Kris Maldoy

NIEUWE MAAN

Verslingerd de wol, zo verve van goed, achter glazen oog
met grauwe gruweltonen, die vuil daar zo verspoelt.

En de sluizen openden zich
en het heldere water
stroomde als stroperig bloed
doorheen de vlaktes.
(en gedempte beken)

Schuim een weg drijvend
op plastic wallen
licht de schaduw
hol achterna, in een strijd.

En de wind hij waaide daar
van schril contrast verstoken
gebood de dood
zich aan te bieden,
de water weg
te stromen.

Ze droeg de brandende toorts van de gouden overwinning
in een roes, veel verder dan welke hemel.

En de ziel, hij blaasde daar
door gekloofde kieren, vermetel
proevend, het zoete goedje
verbaasd om dwaze hoop
verijdt hij de dromen
laat zich drijven met de stroom.

En wanneer de zeven Hemels
openbreken boven kaalgeschoren
hoofd, verschiet het licht
en de armen uitnodigend
uitgestoken, gretig naar het wit
gerimpeld dode lijf.

Vera Marynissen

TWEE GEDICHTEN

VLINDERS

Roerloos
In de nauwte
Jaren

De kop naar beneden
De kale vlieghuid gevouwen
Om harige lijfjes
De tandjes
De klauwtjes

Ze spreiden hun vleugels
Ze duiken. Ze vliegen.

Mijn schoot
Die ze vullen

WOORDEN

Tot zinnen tot verzen
Minuten
Tot uren tot dagen
Stenen
Tot muren tot huizen

Stapelen

Woorden, minuten
En stenen en wij.
En gestapeld

Agnes Van Look

DE WENTELAAR VAN HET WOORDENDEPOT

SPIEGELTJE, SPIEGELTJE

verloren in grijs en ceintuurgaten
geboterde billen en een glas wijn
bouwwakkers vergeten te fluiten
een decolleté zakt weg in zee

de pirouette weerspiegeld doet het tij keren
een tango met streepjes eindigt, ook met een punt
grijs geveegd met lipstick vurig
de dansvloer lonkt

verrukkelijk lijf in wiegende heupen
verboden vruchten en bessensap
flamboyante verschijning
een dikke derrière, het kan haar wat!

TWEESPRONG

is het pool of evenaar
beiden verleidelijk: kies maar
hoofd breekt hart, ontspoord in twee
moeten dringend een dag naar zee

dan weer wel, alweer niet
het laatste blaadje beslist niet
wedden op twee paarden tegelijk
haalt de koetsier door het slijk

het is wit of is het zwart
een regenboog die de einder tart
een toverbal met felle kleuren
gaat verlangen maar ook treuren

wordt het kop of valt het
na de worp is de koning aan zet
is winnen verliezen in gelijk welke taal?
elke kroon krijgt zijn verhaal

Veerle Verbruggen

IN V-VORM

Woorden worden geschud
averechts gesproken
dringen ze schuchter binnen

oog na oog
kijkt ze zijn oren weg
valt haar blik hem voor de voeten

vingers klauwen
naar de tijd die
zonder rust overvliegt

onbedaarlijk twist
haar hoofd, zinderen
verborgen valleien.

Christine Waerenburgh

OCHTENDPAREL

ONTPOPPEN

gesloten letters
openen woorden

spelen naakt

silhouetten
gedachten

spelen geel en rood.

MORGEN

je houdt me vast
stil in huis

dagen worden zee
duizend waterdruppels

mooi
verpakt.

SPRANKEL

zwarte rozen bloeien in een
vaas zonder water

aangespannen korset
warmt

adem
glinstert in donkere ogen

parelen broos
nocturnen.

Jan De Bruyn

COUNTRY & WESTERN

Misschien hebben we ons van dag vergist.
Wind stak op en de hemel kleurde geel als amber.

Tumbleweeds zwierven door de straten
als sheriffs op zzoek naar een dief.

Achteraf moesten we glimlachen
om de kreupele zinnen van een Texaanse dichter

die plotseling prachtige hengsten bleken,
dampend in het licht van de koplampen van een Buick,

die mosgroen was en zacht tikte als een bidsprinkhaan.
Een cowgirl bezong de vurigheid

van de appaloosa, de charme van de squaredance,
toen boven de heuvels een schitterend onweer losbrak.

DE HELD

De held is een zeearend die uitmunt
door zijn vernuft en elegantie,
zijn krachtige vleugelslagen en zijn trage vlucht naar de aarde.

De held is een vis. Niet zomaar een vis,
maar een noordkaper die niet geremd door waterslagen
afdaalt naar gonzende pooldiepten
en als afscheid zwaait met zijn staartvin.

Noordkapers zijn helden met zachte speklagen en spuigaten
en een taal die lijkt op eeuwenoud geweeklaag.
Helden zijn zeearenden met sneeuwbrillen en bontkragen.
Buitenboordmotoren en ijskappen kennen voor hen geen geheimen.

De held is een poolvis met zachte graten
en een onuitputtelijke uithouding om te ademen.
Onbedroefd politoeren de weduwen de tafels waaraan zij aten.

DIT ALLES

Wij kennen de gevlekte pony's niet
die bij maanlicht langs de berm grazen,
noch de dromen van honden die slapen onder het verlichte raam.
Het gerinkel van hun ketting, hun kwispelstaarten.

Niets van dit alles kennen wij.
Of vissen en eksters de inktkleuren
van wolken herkennen
of herten in de verte blijven staren.

Niets van dit alles kennen wij.
Ook de wetenschap biedt geen verklaring.
Wij horen het geritsel van vleugelpennen
en ruiken de geur van verse koffie bij het wakker worden.

GEVALLEN ENGELEN

Gevallen engelen zijn nog het meest gebaat
bij een pot dampende lindethee en
het geritsel van bladeren.
Op zonnige dagen kijken ze triest uit de ooghoeken

naar de vele witjes die langs de terrastafels vlinderen.
Gevallen engelen houden niet van fietsers of brillen uit schildpadbeen.
Ze worden door nachtblindheid gehinderd.
Van nature verkiezen ze langzame dagen,

hanengekraai op zondag, als de herfstzon door de wolken licht,
de zomervogels verdwenen zijn
en er haast geen bijkomende vragen zijn gesteld.
In sneeuwrijke maanden strijken ze neer

op de top van de Mont Blanc en laten hun vleugels trillen
onder het suizend wiekje van de maan.

NOORSE BUREN

Cirrocumulus, altocumulus undulatus, nimbostratus.
Hoge wolkenluiers die verdwijnen in het niets.

's Avonds geweldige matrones met armen
vol lekkers. Die kennen hun pappenheimers.

De laatste tijd komen ze vaker
om de hoek kijken met beulskap en flitsend zwaard.

Maar als het waaien over is
en de maan volop schijnt,

keren de Noorse jongens terug met hun haverblond haar.
Ze zijn best aardig en aanspreekbaar.

Joris Iven

OOIT

Het komt en het blijft, laat me
niet los, het grijpt zowaar naar
achteren en vervolgens vooruit

naar de dood die me ooit verwacht.
Ik red me met water en brood.
Graan geeft zich niet over aan

het graf, of wat daar voor stond.
Ik tel de uren echt en anders nu.
Aarde is hard, tomben zijn taboe.

Waar ga ik met dit gezicht naar toe?
Ik keer naar mijn verleden terug,
naar de dreiging die ik niet zag.

NOOIT

Wanneer ik kijk naar het gezicht,
neus gedrukt in de kom, weet ik
dat het er is, het doodshoofd

dat me zoekt, me tomeloos lokt.
Bij God, ik wou dat het bleef
waar het is. De onvindbare

zou liever worden wat hij mist,
maar ik weet, wie me doodt,
die ben ik, als geen ander.

Nooit zal ik worden vermoord
door andermans hand, door licht
dat me wil, me niet verlaat.

Wouter Steyaert

HET WAS ZO

hij groef een pad, begroef het
onderweg en ging er slapen
in koelen bloede op de spiegel
van zijn voorganger. hij stond er
op en ging er stromen als ijswater
uit zijn slaap, als verleden
uit het heden, als alle daar
uit het hier.
en elke dag waar hij woonde,
ontwende die diepste vrees,
het soort nabestaan
dat hij in zich had.

RAF

op deze plots vervallen muren
hangt zijn huidig portret
nog ruikend naar kinderzweet.

hier hangt het zwarte zaad
van geheelonthouding,
van perversie op elke wijze.

zijn naam verblindt
en graaft een spoor
een voor in de toekomst,
zijn naam scheurt de naad
van het verleden.

ik kom hem nog groeten
aan zijn graf, want ik
heb het hem nog niet gezegd.

